Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 342 016 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 4 december 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 2 mei 2024 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Spaanse vader.

Op 23 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.05.2024 werd ingediend door:

Naam: E. H.
Voornaam: Y.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (…) 1988
Geboorteplaats: Azlef
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.05.2024 gezinshereniging aan met zijn vader E. H. E. H. Y. (RR (…)), Spaanse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, …'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van zijn vader. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van deze voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:
- internationaal reispaspoort Marokko (ET6368967), afgeleverd op 05.12.2023 te Antwerpen
- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°2506/2023 dd. 28.12.2023 waarin de Marokkaanse authoriteiten verklaren, gebaseerd op een verklaring op eer vanwege betrokkene, dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko; 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°587/2024 dd. 20.05.2024 waarin de Marokkaanse authoriteiten verklaren dat betrokkene sedert 20.05.2024 niet langer onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, gelet dat beide attesten met zekerheid betrekking hebben op de periode na de aankomst van betrokkene in België, zijn deze niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.
- 'attestation du revenu' n°2506/2023 dd. 28.12.2023 en 'attestation du revenu' n°587/2024 dd. 20.05.2024 waarin de Marokkaanse belastingsdienst verklaarde dat betrokkene voor het jaar 2022 geen belastingsaangifte indiende; 'attestation du revenu' n°587/2024 dd. 20.05.2024 waarin de Marokkaanse belastingsdienst verklaarde dat betrokkene voor het jaar 2023 geen belastingsaangifte indiende: echter, louter de vaststelling dat betrokkene voor de jaren 2022 en 2023 geen belastingsaangifte voor de inkomstenbelasting indiende, kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in deze jaren niet kon beschikken over persoonlijke bestaansmiddelen. Immers, uit het geheel van de beschikbare informatie blijkt dat inkomsten uit arbeid tot een bepaald bedrag, net als bepaalde typen inkomsten, vrijgesteld zijn van het betalen van inkomstenbelasting. De beide voorgelegde attesten sluiten dus niet uit dat betrokkene niet kon beschikken over inkomsten, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.
- 'attestation administrative' n°482/2024 dd. 17.04.2024 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene voorafgaand aan zijn vertrek uit Marokko op 28.11.2023 geen inkomsten had te Azlef; 'attestation de prise en charge' n°83/2024 dd. 17.05.2024 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene tijdens zijn verblijf in Marokko ten laste viel van zijn vader (de referentiepersoon): echter, uit dt voorgelegde attesten blijkt niet of, dan wel op welke, concrete elementen de lokale overheden zich baseerden bij het opstellen van deze attesten. Deze attesten dienen dan ook te worden beschouwd als verklaringen op eer, opgesteld na de aankomst van betrokkene in België. Gelet dat het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet afdoende worden gestaafd door het geheel van de beschikbare gegevens, kunnen deze stukken niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- 'attestation administrative' n°483/2024 dd. 17.04.2024 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene voorafgaand aan zijn vertrek uit Marokko op 28.11.2023 woonachtig was te 'Azlef centre, commune d'Azlef, province de Driouch'

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 08.10.2021, 06.11.2021, 10.12.2021, 05.05.2022, 08.06.2022, 01.07.2022, 04.08.2022, 04.09.2022, 03.11.2022, 07.01.2023, 08.02.2023, 11.03.2023, 11.05.2023, 05.07.2023 en 04.10.2023
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: individuele rekening en loonfiches Konvert Interim voor de periode januari – mei 2024
- attest dd. 15.07.2024 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit het voorgelegde internationaal reispaspoort, dat werd afgeleverd in België en geen uit- of inreisstempels bevat, niet blijkt wanneer betrokkene Marokko verliet en Schengen, dan wel België, inreisde. Tegenover de Antwerpse stadsdiensten verklaarde betrokkene dat hij België inreisde op 01.11.2023, tegenover de Marokkaanse authoriteiten verklaarde hij dat hij uitreisde op 28.11.2023. Niet alleen zijn deze beide verklaringen tegenstrijdig, ook worden beide niet gestaafd door enig objectief en verifieerbaar document. De relevantie van het geheel van de voorgelegde stukken werd dan ook niet afdoende aangetoond.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief onvermogend was in Marokko voor zijn komst naar België. Voor zover de voorgelegde attesten hieromtrent dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze – zoals reeds gemotiveerd – niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.
De voorgelegde geldstortingen doen hier geen afbreuk aan. Niet alleen zijn deze stortingen eerder onregelmatig, en werd er niet aangetoond dat de stortingen na februari 2023 effectief werden ontvangen door betrokkene, ook werd niet aangetoond dat hij op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn basislevensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 02.05.2024 tot op heden gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voet verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.
De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. […]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).
2.
Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.
Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden

en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.
In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.
Verzoeker heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van zijn Spaanse vader. Het betreft een aanvraag cf. artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die heb begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

6.
Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van 'het ten laste zijn' bewezen.
Om te beginnen werden er 16 bewijzen van geldverzendingen (geen 15 zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing) overgemaakt, zijnde:
(stuk 2)

- 08.10.2021: 400 EUR;
- 06.11.2021: 1850 DH of zo'n 175 EUR;
- 10.12.2021: 290 EUR;
- 05.05.2022: 250 EUR;
- 08.06.2022: 410 EUR;
- 01.07.2022: 280 EUR;
- 04.08.2022: 1700 DH of zo'n 161 EUR;
- 04.09.2022: 300 EUR;
- 13.10.2022: 2480 DH of zo'n 235 EUR;
- 03.11.2022: 3400 DH of zo'n 322 EUR;
- 07.01.2023: 250 EUR;
- 08.02.2023: 4190 DH of zo'n 397 EUR;
- 11.03.2023: 3800 DH of zo'n 360 EUR;
- 11.05.2023;
- 05.07.2023;
- 04.10.2023.

(13 bewijzen werden door de raadsman van verzoeker aan de gemeente bezorgd; de laatste 3 werden door verzoeker rechtstreeks aan de gemeente bezorgd, doch het feit dat verwerende partij deze bespreekt in de bestreden beslissing bewijst de goede ontvangst ervan).

Verwerende partij stelt om te beginnen dat er uit geen enkel objectief stuk blijkt wanneer verzoeker België is binnen gereisd.

Dit klopt geenszins!

- Verklaring verzoeker t.o.v. de autoriteiten

Verzoeker heeft wel degelijk verklaard dat hij Marokko heeft verlaten op 28.11.2023. Dit blijkt ook uit de 'attesten van onvermogen' die hieronder zullen worden besproken.

Waar de '01.11.2023' vandaan komt, zoals vermeld in de bestreden beslissing, weet verzoeker niet; dit moet een vergissing betreffen.

Doch alleszins is het duidelijk dat verzoeker in november 2023 Marokko heeft verlaten in november 2023 en België is binnen gekomen.

Dit wordt – in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt in de bestreden beslissing – wél gestaafd door objectieve en verifieerbare documenten, zijnde:

- Het in België afgeleverde paspoort van verzoeker dd. 05.12.2023

Dit paspoort werd, zoals verwerende partij zélf stelt, afgeleverd in België aan verzoeker! Verzoeker was toen dus reeds in België.
(stuk 3)

- De geldverzendingen aan verzoeker in Marokko stoppen in oktober 2023.
(stuk 2)

Het is dus wel degelijk bewezen dat verzoeker tot november 2023 in Marokko verbleef. Het tegendeel beweren getuigt van een onzorgvuldige houding in hoofde van verwerende partij.

7.
Dat gezegd zijnde, volgt dus dat – onmiddellijk voorafgaand aan de komst naar België – aan verzoeker op regelmatige en consequente wijze geld werd overgemaakt door de referentiepersoon.

In een periode van 2 jaar voorafgaand aan het verlaten van Marokko, werd maar liefst 16 keer een aanzienlijke som geld overgemaakt aan verzoeker door de referentiepersoon. Met bepaalde periodes gebeurde dit zelfs maandelijks!

De geldverzendingen dateren dus van vóór de aanvraag gezinshereniging en werden verzonden door de referentiepersoon aan verzoeker in het land van herkomst (Marokko). Het gaat om een periode van bijna 2 jaar, waarin systematisch – en dus op regelmatige basis – geld werd overgemaakt werd overgemaakt aan verzoeker in Marokko. Gelet op de frequentie en de consequentie van deze geldverzendingen, dient men dit wel degelijk te beschouwen als een regelmatig inkomen voor verzoeker om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud.

Verwerende partij stelt nog dat er niet is aangetoond dat verzoeker op deze gelden was aangewezen om te kunnen voorzien in zijn basislevensonderhoud, quod non, zoals hieronder zal blijken.

8.
Verzoeker wenst in deze zin te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes met betrekking tot het 'ten laste' zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende.

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogend is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus."

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van regelmatige geldverzendingen en de attesten van onvermogendheid (zie infra), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogend is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting.

8. Verzoeker toonde tevens zijn onvermogendheid in het land van herkomst op afdoende wijze aan.
Zo legde hij de volgende stukken voor:

- Attestation de non-imposition à la TH-TSC n° 2506/2023 dd. 28.12.2023 en n° 587/2024 dd. 20.05.2024.
(stukken 4-5)

Verwerende partij aanvaardt deze attesten niet omdat ze betrekking zouden hebben op een periode dat verzoeker Marokko reeds had verlaten. Zelfs indien deze redenering zou kunnen worden gevolgd, quod non (daar dit nergens op deze wijze wordt geattesteerd), dient erop te worden gewezen dat verzoeker óók nog andere bewijzen van onvermogen heeft voorgelegd die ontegensprekelijk betrekking hebben op de periode dat verzoeker wél nog in Marokko verbleef.

Bovendien dateert stuk 4 van december 2023. Verzoeker heeft Marokko verlaten eind november 2023. Het zijn attesten die betrekking hebben op belastingen. Dit wordt dus per jaar bekeken. In 2023 verbleef verzoeker tot eind november nog in Marokko! Dat jaar was hij dus niet onderworpen aan enige woontaks, bij gebreke aan een eigen woonst of onroerend goed.

Deze attesten (minstens stuk 4) diende dus wél in aanmerking te worden genomen!

- Attestation du revenu n° 2506/2023 dd. 28.12.2023 ; attestation du revenu n° 587/2024 dd. 20.05.2024 ; attestation du revenu n° 587/2024 dd 20.05.2024.
(stukken 6-7-8)

Ook deze attesten aanvaardt verwerende partij niet, omdat er niet uit zou blijken dat verzoeker geen andere inkomsten zou hebben gehad.

Met dergelijke motivering kan verwerende partij simpelweg élk attest gaan afwijzen.

Welke attesten dient verzoeker dan wel bij te brengen?

Het betreffen stuk voor stuk officiële attesten van de Marokkaanse autoriteiten, waarbij men er dus vanuit mag gaan dat deze zich beroepen hebben op een algemene situatie in hoofde van de verzoeker op vlak van inkomsten, eigendommen en belastingplichtigheid.

Welke bewijzen dient verzoeker dan wél voor te leggen? Het betreffen officiële attesten vanwege officiële (lokale) autoriteiten. Verzoeker heeft dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen, waarbij hij zelf onvermogend was en daarom financieel afhankelijk.

Uw Raad oordeelde reeds in deze zin. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak die hieronder zal worden besproken, waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten.

- Attestation administrative n° 482/2024 dd 17.04.2024; attestation de prise en charge n° 83/2024 dd 17.05.2024 ; attestation administrative n° 483/2024 dd. 17.04.2024.

Deze attesten worden opnieuw niet aanvaard omdat het verklaringen op eer zouden zijn. Nochtans werden zij opgesteld door officiële autoriteiten uit Marokko, en wordt de inhoud ervan (nl. het ten laste zijn van de vader + het gebrek aan enige vorm van inkomsten) bovendien bevestigd door de overige stukken!

9.
Het is duidelijk dat verzoeker in het mate van het mogelijke heeft aangetoond dat hij op alle vlakken onvermogend was in het land van herkomst, reden waarom hij financieel gesteund werd door de referentiepersoon, in de periode voorafgaand aan de komst naar België en dus 'in het verleden': op alle vlakken bewijst hij zijn onvermogendheid (geen inkomsten, geen goederen, geen eigendommen, geen belastingen, …).

Het kan niet dat verwerende partij ál deze attesten stuk voor stuk afwijst!

De bewijslast ligt bij hem in het kader van huidige aanvraag, doch verwerende partij moet zich als een zorgvuldige en redelijke overheid gedragen en kan niet het onmogelijke bewijs verwachten.

Uw Raad oordeelde al meerdere keren in deze zin:

Bijvoorbeeld: RvV 18 januari 2022, nr. 266 907; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten (eigen onderlijning):
"Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de 'voorgaande jaren'. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben 'op andere delen van Marokko'. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met 'andere delen van Marokko'. De beoordeling dat de voorgelegde attesten 'niet relevant' zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de 'voorgaande jaren' en niet handelen over 'andere delen van Marokko', is kennelijk onredelijk."

Of ook: RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 (eigen onderlijning):

"Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat het ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland

een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27)."

Of ook nog: RvV 7 juni 2022, nr. 273 725 (eigen onderlijning):

"Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te verkrijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen."

Verzoeker heeft dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging.
In casu werden er in een ruime periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging gelden overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoeker. Verzoeker heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze talrijke geldverzendingen. Tevens, gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst onvoldoende inkomsten/middelen/eigendommen had (zie stukken supra), was verzoeker wel degelijk aangewezen op deze financiële steun van de referentiepersoon, om in zijn levensonderhoud te voorzien. Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft aldus de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

10.
Tot slot toonde verzoeker ook aan dat de referentiepersoon in de mogelijkheid is om hem ten laste te nemen, aan de hand van:

- Individuele rekening en loonfiches van de referentiepersoon; (stukken 12-13)
- Attest OCMW met betrekking tot 'geen financiële steun'. (stuk 14)
Dit aspect wordt niet betwist.

11.
Verwerende partij heeft aldus het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Dat laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het middel is dan ook gegrond."

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "*uiteenzetting van feiten en middelen*" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). verzoeker voert dan wel de schending van het vertrouwensbeginsel aan maar zet niet uiteen op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de

redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder stelt immers, met verwijzing naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, vast dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Verweerder motiveert dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij effectief onvermogend was in zijn land van herkomst. De voorgelegde geldstortingen doen hier geen afbreuk aan.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

"§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[…]

3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, in functie van zijn Spaanse vader. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, moet hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie waarvan hij het verblijfsrecht vraagt.

Voor wat betreft het begrip 'ten laste', kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). In het voormelde arrest *Jia* wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt tenslotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest *Reyes* stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun "*voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst*" (pt. 24).

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een situatie van onvermogendheid.

Het 'ten laste zijn' in het land van oorsprong kan worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet om te vereisen dat verzoeker aantoont dat hij in het land van herkomst op deze steun was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

In casu oordeelt verweerder dat niet aan de voorwaarde van het 'ten laste zijn' is voldaan. In de eerste plaats motiveert verweerder dat uit de voorgelegde documenten niet kan worden afgeleid wanneer verzoeker precies het Schengengrondgebied binnenkwam. Hij legde hieromtrent tegenstrijdige verklaringen af:

"*Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit het voorgelegde internationaal reispaspoort, dat werd afgeleverd in België en geen uit- of inreisstempels bevat, niet blijkt wanneer betrokkene Marokko verliet en Schengen, dan wel België, inreisde. Tegenover de Antwerpse stadsdiensten verklaarde betrokkene dat hij België inreisde op 01.11.2023, tegenover de Marokkaanse authoriteiten verklaarde hij dat hij uitreisde op 28.11.2023. Niet alleen zijn deze beide verklaringen tegenstrijdig, ook worden beide niet gestaafd door enig objectief en verifieerbaar document. De relevantie van het geheel van de voorgelegde stukken werd dan ook niet afdoende aangetoond."*

Verzoeker betwist dat hij tegenstrijdige verklaringen hieromtrent zou hebben afgelegd. Hij verwijst naar de attesten van onvermogen van de Marokkaanse autoriteiten waaruit zou blijken dat hij Marokko heeft verlaten op 28 november 2023. Verzoeker weet niet waar verweerder "*01.11.2023*" vandaan haalt en stelt dat dit een vergissing moet zijn. Nochtans strookt het bovenvermeld motief met de informatie vervat in het administratief dossier. Immers bevindt zich in het administratief dossier het "*aanvraag formulier nieuwkomers*" dat verzoeker heeft ingevuld toen hij zijn verblijfsaanvraag indiende bij de stad Antwerpen. Hierin wordt verzoeker gevraagd "*op welke datum arriveerde u in België?*", waarop hij "*november 1, 2023*" antwoordde. Verzoeker legt echter ook een "*attestation administrative*" opgesteld door de Marokkaanse autoriteiten op 17 april 2024 voor, waarin wordt gesteld "*l'interesse residait a l'adresse sus-indique avant de quitter le territoire national vers l'etranger le 28/11/2023*". Verzoeker kan bovenvermeld motief van de bestreden beslissing dus niet ernstig betwisten. Hij kan daarentegen wel worden bijgetreden waar hij aanvoert dat alleszins blijkt dat hij in november 2023 Marokko heeft verlaten en in België is gearriveerd. Er kan dan ook niet worden ingezien welk belang verzoeker bij deze kritiek kan laten gelden.

Vervolgens bekritiseert verzoeker het motief waar wordt gesteld dat zijn onvermogen in Marokko onvoldoende is aangetoond. Hij verwijst opnieuw naar de Marokkaanse attesten die hij in het kader van zijn verblijfsaanvraag heeft voorgelegd. Inzake de attesten "*non-imposition a la TH-TSC*" betoogt verzoeker dat –

zelfs indien moet worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op een periode dat hij Marokko reeds had verlaten – hij ook nog andere bewijzen van onvermogen heeft bijgebracht. Daarnaast dateert het "*attestation de non-imposition a la TH-TSC*" van 28 december 2023, hetgeen volgens verzoeker betrekking heeft op het ganse jaar 2023. Hij wijst erop dat hij Marokko slechts in november 2023 heeft verlaten, waardoor met dit attest wel rekening moet worden gehouden.

In de bestreden beslissing motiveert verweerder het volgende:

"*- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°2506/2023 dd. 28.12.2023 waarin de Marokkaanse authoriteiten verklaren, gebaseerd op een verklaring op eer vanwege betrokkene, dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko; 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°587/2024 dd. 20.05.2024 waarin de Marokkaanse authoriteiten verklaren dat betrokkene sedert 20.05.2024 niet langer onderworpen was aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, gelet dat beide attesten met zekerheid betrekking hebben op de periode na de aankomst van betrokkene in België, zijn deze niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene."*

Het "*attestation de non-imposition a la TH-TSC*" van 28 december 2023 wordt niet door verweerder buiten beschouwing gelaten omdat het enkel betrekking zou hebben op de periode na aankomst van verzoeker in België, doch ook omdat dit attest louter is gebaseerd op een verklaring op eer van betrokkene. Dit attest vermeldt inderdaad "*N.B. déclaration sur l'honneur souscrite par l'interessé le 28/12/2023*". Verzoeker weerlegt niet dat het "*attestation de non-imposition a la TH-TSC*" van 28 december 2023 is opgesteld op basis van zijn eigen verklaring op eer. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voor te oordelen dat met dit attest geen rekening kan worden gehouden als objectief bewijsstuk van het onvermogen. Betreffende het "*attestation de non-imposition a la TH-TSC"* van 20 mei 2024, stelt verweerder inderdaad vast dat dit attest met zekerheid betrekking heeft op de periode na aankomst van verzoeker in België waardoor dit niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs van onvermogen. Met het enkele betoog dat er ook nog andere bewijzen van onvermogen werden voorgelegd, slaagt verzoeker er niet in deze beoordeling van verweerder te ontkrachten. Het komt de Raad immers niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig voor geen rekening te houden met documenten die betrekking hebben op een periode waarin verzoeker zijn land van herkomst reeds heeft verlaten om het onvermogen van verzoeker in zijn land van herkomst te onderzoeken. Verzoeker toont niet aan dat verweerder een onjuiste, onredelijke of onzorgvuldige beoordeling heeft gemaakt van het "*attestation de non-imposition a la TH-TSC*" van 28 december 2023 of van 20 mei 2024.

Verder betoogt verzoeker dat verweerder alsnog rekening had moeten houden met het "*attestation du revenu' n°2506/2023"* van 28 december 2023 en het *"attestation du revenu' n°587/2024"* van 20 mei 2024. Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat hoewel in deze attesten wordt vooropgesteld dat verzoeker voor het jaar 2022 en 2023 geen belastingaangifte indiende, hieruit niet met zekerheid kan worden afgeleid dat hij daadwerkelijk niet kon beschikken over persoonlijke bestaansmiddelen in die periode. Uit het geheel van beschikbare informatie blijkt immers dat inkomsten uit arbeid tot een bepaald bedrag en bepaalde typen van inkomsten vrijgesteld zijn van het betalen van inkomstenbelasting. De voorgelegde attesten sluiten niet uit dat verzoeker alsnog over inkomsten kon beschikken.

Verzoeker hekelt dat verweerder met deze zienswijze simpelweg alle attesten kan afwijzen. Hij vraagt zich af welke stukken hij dan wel moet aanbrengen. Het weze herhaald dat het 'ten laste zijn' in het land van oorsprong kan worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen. Met dergelijk algemeen betoog slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Hij ontkent niet dat in Marokko inderdaad inkomsten uit arbeid tot een bepaald bedrag en bepaalde typen van inkomsten vrijgesteld zijn van het betalen van inkomstenbelasting. Het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan verweerder, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Vervolgens verwijst verzoeker andermaal naar het "*attestation administrative' n°482/2024"* en het "*attestation de prise en charge' n°83/2024".* Hieromtrent motiveert verweerder in de bestreden beslissing het volgende: "*'attestation administrative' n°482/2024 dd. 17.04.2024 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene voorafgaand aan zijn vertrek uit Marokko op 28.11.2023 geen inkomsten had te Azlef;*

'attestation de prise en charge' n°83/2024 dd. 17.05.2024 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene tijdens zijn verblijf in Marokko ten laste viel van zijn vader (de referentiepersoon): echter, uit dt voorgelegde attesten blijkt niet of, dan wel op welke, concrete elementen de lokale overheden zich baseerden bij het opstellen van deze attesten. Deze attesten dienen dan ook te worden beschouwd als verklaringen op eer, opgesteld na de aankomst van betrokkene in België. Gelet dat het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet afdoende worden gestaafd door het geheel van de beschikbare gegevens, kunnen deze stukken niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging".

Verzoeker meent dat deze attesten niet als een verklaring op eer kunnen worden gezien omdat zij werden opgesteld door de Marokkaanse autoriteiten en omdat de inhoud ervan wordt bevestigd door de overige bewijsstukken. In het "*attestation de prise en charge*" van 17 mei 2024, hetgeen zich in het administratief dossier bevindt, wordt geattesteerd: "*le président de la commune Azlef atteste après enquête effectuée: que le nommé: Y. E. H. […] vivait sous la charge de son père […] durant son existence au Maroc*". Verweerder kan worden bijgetreden waar hij opmerkt dat uit het voorgelegde attest niet blijkt of, dan wel op welke, concrete elementen de lokale overheden zich baseerden bij het opstellen ervan. Ook wordt terecht vastgesteld dat het attest slechts is opgesteld na aankomst van verzoeker in België. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig voor te oordelen dat dit attest moet worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Immers heeft verweerder op goede gronden opgemerkt dat de inhoud van deze verklaringen niet afdoende wordt gestaafd door het geheel van de beschikbare gegevens. Immers brengt verzoeker geen stukken bij waaruit objectief verifieerbare gegevens blijken die de vaststellingen in het Marokkaans attest ondersteunen. Uit de bestreden beslissing volgt dat verweerder de overige documenten niet aanvaard als bewijs van verzoekers onvermogen in Marokko. Uit de bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat verzoeker er niet in slaagt dit motief te ontkrachten. De verwijzing van verzoeker naar de andere voorgelegde bewijsstukken is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt de Raad op dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. Zijn arresten hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde.

Verzoeker besluit dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat er een effectieve financiële afhankelijkheidsband bestond met de referentiepersoon in zijn land van herkomst. Hij verwijst hiervoor naar de talrijke geldverzendingsbewijzen die werden voorgelegd. Verzoeker volhardt dat hij zijn onvermogen in zijn land van herkomst eveneens heeft bewezen, aangezien hij er onvoldoende inkomsten en eigendommen had. Hij besluit dat hij afhankelijk was van de financiële steun van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien.

De Raad kan enkel vaststellen dat verweerder in de bestreden beslissing op goede gronden heeft vastgesteld dat verzoeker onvoldoende heeft bewezen onvermogend te zijn geweest in zijn land van herkomst. De daartoe voorgelegde attesten kunnen niet als bewijs van onvermogen worden aanvaard. Verzoeker is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat deze attesten alsnog als bewijs van onvermogen zouden moeten worden aanvaard. Aangezien het is vereist om aan te tonen dat er voorafgaand aan de aanvraag een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat betrokkene zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien, houdt de voorwaarde van het 'ten laste zijn' redelijkerwijs een situatie van onvermogen in. Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel worden in casu dan ook niet geschonden door te oordelen dat met de voorgelegde geldverzendingsbewijzen geen rekening kan worden gehouden omdat er onvoldoende bewijzen van onvermogen voorliggen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon in zijn land van herkomst, en dit tot op het moment van het indienen van de aanvraag. Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van de aangevoerde algemene beginselen blijkt niet.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN